

Galaxia

vzpouřá
mozku

Václav Šorel

VÁCLAV ŠOREL
GALAXIA

Galaxia

vzpouř
mozku

Václav Šorel

DCEŘI EVIČCE

Ilustrace Františka Kobíka jsou vybrány z původního komiksu *Galaxia*
Obálka, grafická úprava a sazba Roman Křivánek, ART007
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Vídeňská 113, Brno

Vydalo nakladatelství XYZ ve společnosti Albatros Media a.s.
Na Pankráci 30/1618, 140 00 Praha 4, číslo publikace: 18 782
tel.: 234 633 200, e-mail: info@xyz-knihy.cz

www.xyz-knihy.cz

Člen skupiny Albatros Media a.s.

ALBATROS MEDIA a.s.

Knihy NAKLADATELSTVÍ XYZ
zakoupíte také prostřednictvím e-shopu: www.albatrosmedia.cz

© Václav Šorel, 2014
Illustrations © František Kobík – heir, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-972-2

PROLOG

Zdalo se, že kosmická loď *GALAXIA* je bez života. Hibernační sál pro stovku astronautů byl sice zaplněn do poslední kóje, ale na hlavním panelu nesvítily skoro žádné kontrolky života. Vně kójí totiž nebyla atmosféra. Ostatně, stejně jako v celé centrální oblasti hlavní lodi, což se také s největší pravděpodobností postupně stalo i uvnitř kójí s ležícími astronauty. Na vině byla rozervaná přídě, která připomínala nestvůrně velká ústa otevřená do okolního vesmíru. O tom, co katastrofu způsobilo, se lze jen dohadovat. Podle vzhledu zbytků přídě muselo v lodi dojít k nějakému výbuchu. Konec komplexu se zdál být neodvratný. V dáli před lodí se nacházel neuvěřitelně hustý roj meteorů tvořící předvoj těles připomínajících menší planetky a ten se neodvratně blížil.

Václav Šorel

GALAXIA byla zajímavá loď. Tvořila ji trojice navzájem propojených *hvězdoletů*, přičemž ten prostřední byl největší. Délkou přesahující dva tisíce metrů byla *Galaxia* největším tělesem, které kdy lidé vytvořili, aby ho následně poslali do vesmíru. Kvůli svým rozměrům byla protkána sítí vnitřních dopravních uzlů s kabinami pro vícečlennou posádku, což by mohlo vzdáleně připomínat potrubní poštu. Stavěna byla na orbitě Měsíce. Kvůli *Galaxii* lidé museli na našem souputníku postavit velké montážní haly, ve kterých byly vyráběny jednotlivé části *komplexu*, montovány do podsestav a posléze dopravovány na oběžnou dráhu ke konečné montáži. Těžba materiálů k výrobě polotovarů byla svěřena plně robotizovaným továrnám v pásnu asteroidů, odkud také byly čerpány suroviny. Splnil se tím sen mnoha generací pozemských ekologů snažících se o to, aby továrny neničily životní prostředí na naší planetě. Díky tomu se Země rychle zotavovala z éry nadvlády robotů¹ a stávala se skutečnou oázou života ve vesmíru.

Konstrukčně měl systém *GALAXIA* mnohonásobné bezpečnostní jištění s dokonalým *hlavním robotem*. Konstrukteři chtěli vyloučit nebo alespoň minimalizovat možnost, že by v době, kdy je posádka uložena k hibernačnímu spánku, mohlo dojít k ohrožení *hvězdoletu*. O to větší záhadou bylo zničení přídě prostřední a největší lodi, v jejímž hibernačním sálu byla posádka uložena. I na pouhý náznak nebezpečí měl *hlavní robot* reagovat, sám zasáhnout a následně vzbudit posádku.

¹ Válka robotů s lidstvem, popsaná v příběhu *VZPOURA MOZKŮ*, který je prvním dílem románové trilogie. První díl vyšel v nakladatelství XYZ v roce 2013.

Galaxia

Hlavní robot se řízení komplexu ujal ještě předtím, než se astronauti uložili k hibernačnímu spánku. Pro projekt GALAXIA dostal jméno OSKAR a byl posledním výkřikem pozemské IT techniky. OSKAR byl dokonalejší než EVA v hvězdoletu PROMÉTHEUS,² neboť tým vědců odpovědný za počítačovou techniku se z letu PROMÉTHEA poučil. Při konstrukci a následné stavbě nového robota přizval ke spolupráci nejlepší psychology, které v té době měla Země k dispozici. IT technici zpevnili a několikanásobně zokruhovali instalační síť hlavního robota, takže při skocích, neboť i touto moderní technologií byla GALAXIA vybavena,³ nemělo dojít k přetížení systému a k robotově psychickému zhroucení, jak se to stalo v případě EVY na PROMÉTHEU.

Každá z trojice propojených lodí byla vybavena vlastním hibernačním sálem, i když v počáteční fázi letu byla posádka hibernována jen v tom prostředním. Mělo to svou logiku, neboť systémy bočních hvězdoletů zatím ještě nebyly plně aktivovány. Aktivovány nebyly ani motory bočních lodí, jen jejich ovládání bylo pro případ potřeby propojeno. Důvodem nebyla ani tak snaha o úsporu ener-

² EVA byl palubní robot hvězdoletu PROMÉTHEUS z prvního dílu romá-nové trilogie VZPOURA MOZKŮ.

³ SKOKOVÁ TECHNOLOGIE je zařízení převzaté z hvězdoletu PROMÉTHEUS, díky kterému se mohla loď pohybovat vesmírem rychlostí daleko přesahující rychlost světla. Stejně jako PROMÉTHEUS i GALAXIA se tak mohla přesouvat z jedné části vesmíru do druhé, v čase přesahující i stonásobek rychlosti světla. Samozřejmě za podpory kompenzátorů setrvačnosti, neboť při přechodu na podsvětelnou rychlost a obráceně by bez kompenzátoru setrvačnosti žádný živý organismus nepřežil.

Václav Šorel

gie, neboť *fúzní reaktor* hlavní lodi bez potíží zvládl dodávat energii celému *komplexu*. Konstrukteři předpokládali, že oba boční *hvězdolety* i jejich *fúzní reaktory* budou aktivovány až po dosažení cíle, kterým měl být střed galaxie. Po odpojení od centrální lodi měly boční *hvězdolety* odlétnout do bezpečné vzdálenosti od černé díry, nacházející se právě zde, přičemž jejich posádky dostaly za úkol jistit průzkumný tým vyslaný z prostřední lodě k vlastnímu průzkumu. Prostřední *hvězdolet* se měl na rozumnou vzdálenost přiblížit k černé díře a pokusit se získat nové poznatky o dosud nejtajemnější části naší galaxie.

V současnosti už ale žádný průzkumný tým neexistoval, nezbyl ani nikdo, kdo by ho mohl zajišťovat. Dokonce neexistoval ani hlavní počítač, nebo chcete-li *hlavní robot OSKAR*. Na rozdíl od *PROMÉTHEA*, jehož *EVA* se nacházela v zadní části lodi, *OSKARA* konstruktéři umístili do prostoru mezi hibernační sál a řídicí kokpit. Domnívali se, že tak budou mít astronauti *hlavní počítač* snáze po ruce, kdyby došlo k nějakým potížím. Katastrofa, která se v přídi prostřední lodi udála, pak byla dostatečnou odpovědí na případný dotaz o *OSKAROVĚ* existenci. *OSKAR* se v okamžiku výbuchu vypařil do prostoru skoro s celou přídí.

Je sice pravda, že obě boční lodě měly vlastní počítače, ale ty se ještě nacházely ve spánkovém režimu, do něhož byly *IT* techniky uvedeny před startem z měsíční orbity. Navíc tyto počítače nebyly stejně výkonné jako *OSKAR*. Neuměly se *zhmotnit* do podoby holografické projekce jako *OSKAR*, navíc postrádaly teplo lidského hlasu a s posádkou komunikovaly jen mírně upraveným strojovým

Galaxia

hlasem. Mělo to svou logiku, neboť *OSKAR* měl na palubách všech tří lodí jednoznačně dominovat. Členové posádky by tak okamžitě poznali, který z počítačů k nim hovoří, přičemž komunikace s *OSKAREM* měla vždy prioritu.

Posádka *GALAXIE* byla zdánlivě nesourodá. Její hlavní část tvořili astronomové a fyzici, vesměs odborníci na historii vesmíru. Právě oni dostali za úkol prozkoumat černou díru z bezprostřední blízkosti. Byl zde ale také početný lékařský tým s inženýry, kteří byli současně mechaniky, neboť znali *GALAXII* do posledního „šroubku“. Samostatnou kapitolou pak byli piloti ovládající všechny možné typy, počínaje kluzákem a konče *hvězdoletem*. Jednoduše řečeno, posádku tvořili špičkoví odborníci, řadíci se k nejlepším mozkům lidstva. Dokonce i v malé jednotce námořní pěchoty, mající za úkol chránit vědecké týmy, byste jen stěží našli někoho, kdo má jen jeden vědecký titul. Nad touto zdánlivě nesourodou skupinou lidí stály tři velitelské týmy. Pro každou loď jeden. Každý z nich měl prvního a druhého pilota, astrogátora a velitele zbraňových systémů, samozřejmě vedle velitele *hvězdoletu*.

Velitelem expedice a nakonec i všech tří týmů byl Petr. Zkušený astronaut, první pilot z *hvězdoletu PROMÉTHEUS*,⁴ s jehož posádkou vybojoval onu památnou bitvu, když pomáhal porazit roboty. Umělou inteligenci, která si dala za cíl vyhubit na Zemi lidstvo.

⁴ *PETR*, první pilot expedice *PROMÉTHEUS* – opět první díl trilogie *VZPOURA MOZKŮ*.

Václav Šorel

Jako jediný z bývalé posádky *PROMÉTHEA* se přihlásil do nové expedice, což světová rada s povděkem přijala. Nyní spolu s ostatními astronauty spí hibernačním spánkem ve své kóji. Pakliže ovšem má to štěstí, že právě ta jeho ještě má atmosféru.

001

KAPITOLA PRVNÍ

PROBUZENÍ

Srážka *hvězdoletu* s meteory, dost možná pozůstatky nějaké obří komety, se blížila. Drobné úlomky už dokonce zabubnovaly do pláště všech tří lodí. Náhoda tomu chtěla, aby jich několik proletělo rozervanou přídílí, dále otvorem v jedné z přepážek a zamířily do prostoru hibernačního sálu.

Hibernačním sálem byla a vlastně stále ještě je obrovská místnost, lépe řečeno kabina, která má na rozdíl od *PRO-MÉTHEA* hibernační kóje rozmístěny v řadách nad sebou, po obou stranách sálu. V jeho čele se nachází displej rozdělený na sto segmentů, přičemž každý z nich vypovídá o stavu té či oné kóje. Pod displejem je umístěn náhradní ovládací panel sloužící k nouzovému ovládní hibernace. Za normálních okolností by byl ovládací panel jen nouzovým řešením, neboť hibernaci měl řídit robot *OSKAR*.

Václav Šorel

Ještě jedno důležité zařízení se ale v hibernačním sálu nacházelo. Levá a pravá manipulační kabina, kterou byli astronauti nejprve ukládáni do svých kójí a po skončení hibernačního spánku přepravováni do regeneračních místností. O místnostech mluvíme v množném čísle proto, že kabina přepravovala zvlášť muže, zvlášť ženy, přičemž především ženy požadovaly soukromí. I když astronauti nebyli žádní puritáni, konstruktéři usoudili, že mají pravdu. Ostatně, dovedete si představit ženu po dlouhodobém spánku s očima ještě splepenýma a přivedenou k životu posilujícím roztočkem, jak se bez šatů motá mezi spoustou nahých chlapů? V regeneračních kabinách se totiž astronauti museli vysvléknout z lehkých skafandrů, které měli na sobě během hibernace, a pak se s chutí svěřili do péče *robotů – pečovatelů*.

To vše nyní bylo minulostí. Při výbuchu přidě vzaly regenerační místnosti za své, navíc s největší pravděpodobností nezbyl nikdo, o koho by roboti mohli pečovat.

Jeden z úlomků se odrazil od průhledného *keramoplastového* krytu boční kóje nacházející se někde uprostřed sálu, zamířil do čela místnosti a zabořil se do dotykové klávesnice náhradního mechanického ovládání hibernace. V místě dopadu vznikl otvor připomínající malý kráter a střepy se rozlétly do všech stran. V otvoru to začalo jiskřit. Současně s tím se na čelním displeji rozzářila velká číslice *DVA*, a protože pod číslem zeleně poblikávala i kontrolka života, bylo zřejmé, že astronaut ležící v kóji číslo *DVA* dosud žije. Na druhou stranu blikající kontrolka signalizovala, že jeho bytí visí doslova na vlásku.

NO DOBRĚ, UŽ
JSEM VZHŮRU

Václav Šorel

„Vstávej, Petře..., vstávej, Petře..., vstávej, Petře...,“ do omrzení opakoval jednoduchý automat, jenž měl za úkol přivést astronauta k životu. Současně s tím se jako had sunul k Petrově hlavě přívod posilujícího roztoku, zakončený přísavkou připomínající kyslíkovou masku pilota letícího ve velké výšce. Na rozdíl od normální kyslíkové masky ale ta Petrova v sobě skrývala vnitřní náhubek a ten neomylně zamířil k astronautovým ústům.

„Vezmi si posilující roztok..., vezmi si posilující roztok..., vezmi si posilující roztok...“ jako kolovrátek opakoval automat.

„Bože, ten krám se snad zasekl,“ honilo se Petrovi hlavou, zatímco se mu rozlévalo příjemné teplo do celého těla, jak posilující roztok plnil jeho útroby. Ještě na okamžik přivřel oči a oddával se slastnému pocitu vracejících se sil. Okem mrknul na kontrolní panel umístěný v horní části kóje a zavrtěl hlavou. To si ale automat vyložil jako povel k ukončení dávkování roztoku a proces přerušil. Přívodní hadice se poslušně stáhla a Petr cítil, jak mu začíná tvář ovívat nejprve vlhký a následně suchý voňavý vzduch.

„Už jsem fit,“ oznámil počítači a se zrakem upřeným na displej se dožadoval vysvětlení, proč mu nad hlavou svítí jen číslo jeho kóje. Obsluhující automat na Petrův dotaz nereagoval, naopak ho do omrzení vybízela, aby ještě zůstal v klidu ležet a dopil posilující roztok.

„Bože, co se tu děje,“ říkal si v duchu Petr a posadil se. „Už abych byl venku! Počítači! Uvolni stěnu kóje!“

„Negativní,“ dostalo se mu odpovědi strojovým hlasem.

Galaxia

„Hibernační sál je bez atmosféry i bez umělé gravitace. Opa-
kuji...“

„Co to je za nesmysl! To přece nemůže být pravda,“ honilo se Petrovi hlavou. Úder jednoho z úlomků do stěny kóje ho ale rázem přivedl do reality. Náráz sice nebyl silný, ale také ne poslední. Let-
ným pohledem na podlahu hibernačního sálu uviděl, jak se zde úlomky hromadí, a dokonce už začínají vytvářet menší kapky.

„Počítači, vzbud' celou posádku! Rychle!“ vydal Petr příkaz. Odpovědí mu však bylo jen praskání v reproduktoru.

„Ještě štěstí, že máme v kóji přilbu a nouzovou zásobu kyslíku,“ blesklo Petrovi hlavou.

Věděl, že hibernační kóje jsou vybaveny takzvaným balíčkem záchrany, obsahujícím mimo jiné nouzovou zásobu kyslíku, která měla po nasazení průhledné přilby astronautovi stačit k přesunu do nejbližší kyslíkové sprchy. Součástí balíčku byla i pasta s posi-
lující želatínou, zbraň, univerzální nářadí a zmíněná přilba. Jak se nyní ukazovalo, přilba byla z celého nouzového *setu* nejdůležitější.

ZÁCHRANA

Petr si nasadil přilbu, utěsnil ji a do skafandru vpustil kyslík. Plně akceschopný bude, až se mu podaří ke skafandru připojit SKJ (stan-
dardní kyslíkovou jednotku). Zatím musí nouzová zásoba kyslíku stačit. Kyslíkové jednotky SKJ se nacházejí ve všech místech s kys-
líkovou sprchou a jsou rozmístěny v pravidelných vzdálenostech

Václav Šorel

po celé lodi. To proto, aby se k nim v případě nouze dostalo co nejvíce členů posádky.

„K jedné z nich se za chvíli určitě dostanu,“ mínil Petr a pokračoval v úvahách.

„Odstřelím stěnu kóje a vzbudím ostatní!“

Natáhl se k rukojeti nouzového otevírání kóje a prudce zatáhl. Pravdou je, že takové zařízení by člověk ve *hvězdoletu* plném dotykových displejů rozhodně nečekal. Rukojeť připomínala staříčké ovládání záchranné brzdy z věku parních lokomotiv předkosmické éry. Ve své jednoduchosti však byla přímo geniální. Byla účinná a navíc ji nebylo možné přehlédnout.

Jakmile Petr zatáhl za rukojeť nouzového otevírání hibernační kóje, ozval se tlumený výbuch a bezprostředně po něm se událo několik věcí najednou. Průhledná stěna kóje zmizela v prostoru hibernačního sálu. Pak do ní ale narazil jeden z dalších z úlomků a průhledná stěna začala prudce rotovat. Setrvačností zamířila do čela hibernačního sálu, ale to už Petr nestačil registrovat, neboť měl dost práce sám se sebou. Dekomprese, která nastala v jeho hibernační kóji, ho doslova vytáhla ven, a sotva se Petrovi podařilo stabilizovat polohu, i on musel uhýbat úlomkům, které dírou v čelní stěně stále přšely do prostoru sálu.

„Volám *hlavního robota!* OSKARE, prolétáváme meteorickým rojem, proč nezasáhneš?!?“

Popravdě řečeno, na odpověď už ani nečekal. Bylo mu jasné, že situaci, ve které se nyní *GALAXIA* nachází, musela zapříčinit něja-

Galaxia

ká havárie a ta nejspíš byla takového rázu, že *hlavní robot* je vážně poškozen nebo dokonce zničen. Zaměřil se raději na velký otvor, který uviděl v čelní přepážce hibernačního sálu. Uhýbaje úlomkům se snažil k otvoru dostat. Doufal, že to, co za otvorem uvidí, mu osvětlí, co se tu vlastně děje.

Pohled, který se Petrovi naskytl, ho na několik okamžiků vyvedl z rovnováhy. Dokonce by se dalo říci, že ho ochromil. Příklad *hvězdoletu* neexistovala. Také přepážky, oddělující řídicí stanoviště od hibernačního sálu s úložištěm *hlavního robota*, byly minulostí. Přepážka hibernačního sálu, ve které navíc zela ta hrozná díra, nyní byla první přepážkou *hlavní lodi* a tím i celého *komplexu GALAXIA*. Bylo zřejmé, že *hlavní loď* je nyní plně závislá na obou bočních. Ty stále mohly operovat samostatně, ale prostřední loď už ne. K dovršení všeho, nejdůležitější technika, zejména ta *IT*, se nacházela právě v prostředním *hvězdoletu*, i když naštěstí oba boční byly schopny vykonat posláním, pro které byl *komplex GALAXIA* vyslán do vesmíru a pověřen samostatně se vrátit na Zemi.

Petr uviděl, že část chodby vedoucí k řídicímu stanovišti sice zůstala, ale přepážka oddělující hibernační sál od okolního vesmíru byla při bombardování úlomky a zatím jen drobnými meteory v takovém stavu, že se zdála být na pokraji zhroucení. Petrovo ochromení však nezpůsobilo ani tak zničení přídě jako to, co spatřil před ní. Úlomky a drobné meteory nacházející se před *komplexem* se neustále zvětšovaly. Co však bylo nejhorší, v dáli se rýsovalo ně-

Václav Šorel

kolik asteroidů. Tomu největšímu, který bylo možné směle nazvat malou planetkou, evidentně stála *GALAXIA* v cestě.

„Proboha, to ne!“ mimoděk vykřikl Petr. Bylo mu jasné, že už nestihne vzbudit ostatní členy posádky a o záchranu se musí pokusit sám. Odrazil se od přepážky, veden snahou dostat se k levé části přední stěny hibernačního sálu. Zde byly hlavní přechodové dveře směrem k prostoru počítače a do kokpitu. Kokpit ani počítač už sice neexistovaly, ale Petr si otvorem v přepážce všiml, že dveře do kabiny s nouzovým ovládním obrany *hvězdoletu* jsou stále ještě na svém místě. Dalo se proto předpokládat, že i kabina s mechanickým ovládním *systému obrany* může existovat. O tom se však musel přesvědčit sám, a to hodně rychle. Obrátil se k přechodovým dveřím a pokusil se je otevřít. Ani se nehnu, držely pevně.

„Možná že dostaly nějaký zásah a jsou zkřížené,“ pomyslel si Petr. Žádat počítač, aby mu dveře otevřel, evidentně nemělo smysl. Urazil kryt nouzového otevírání, trochu ustoupil stranou a stejně jako před několika okamžiky u své kóje zatáhl za rukojeť. Dveře odskočily ven ze sálu a setrvačností vpluly do prostoru bývalé přídě.

Pohled, který se Petrovi naskytl, byl děsivý. Několik metrů chodby směrem k přidi sice zůstalo, dokonce na pravé stěně zbylo několik rozbitých displejů, ale jinak už nic. Sem tam se ještě nacházela zdeformovaná židle, zpravidla částečně vytržená z podlahy, pár dalších trosek, ale pak už jen vesmír s hrozivě vyhlížející planetkou.

Petra ze strnulosti probral velký kus kamene, který mu proletěl těsně kolem hlavy a prudce narazil do stěny vedle rámu dveří.

Galaxia

Rychle se několikrát odrazil a plul ke dveřím kabiny záchranného systému. Protože nebyl schopen korigovat rychlost letu, prudce vrazil do stěny. Duchapřítomně se chytil madla, které sem nějaký prozíravý konstruktér nechal nainstalovat, smetl pečetě dané sem výrobcem a světovou radou, urazil další kryt a trhl rukojetí. Stejně jako předtím dveře odskočily a Petr do nich rychle vrazil. Otevřel se mu pohled do nitra kabiny, v jejímž čele byl vidět neporušený ovládací pult s řadou displejů. Ani si nestačil uvědomit, že našel kabinu neporušenou, což byl za stávajících okolností spíše velký než malý zázrak. Rychle se ve dveřích odrazil, ještě v letu strhl pečetě zakrývající displej nouzové aktivace obranného systému a pravou rukou do něj udeřil. Byl nejvyšší čas.

Asteroid již zakrýval celý výhled z rozervané přídě a Petrovi navíc docházela nouzová zásoba kyslíku. Musel se také co nejrychleji dostat do *odstíněné komory*, aby ho ochránila před zářením, které zanedlouho z *GALAXIE* vytryskne. Doufal, že v *odstíněné komoře* nalezne i nějaký kyslík. Prvotní však byla ochrana před účinkem proudu energie, neboť ta je pro člověka smrtelně nebezpečná. Astronauta může ochránit jen těžký bojový skafandr, a protože Petr měl na sobě jenom lehký, zbývala už jen zmíněná *odstíněná komora*.

Záření, před kterým se Petr chránil, však nebylo tou hlavní zbraní *spojených hvězdoletů* systému *GALAXIA*. Vytvářelo jen jakýsi odstíněný tunel, nebo chcete-li koridor, kterým procházejí náboje antihmoty schopné zničit každou překážku nacházející se před GA-

Václav Šorel

LAXII. Podobným způsobem je odstíněna i zásobárna antihmoty, uložená v nástavbě spodní části všech tří lodí. Samozřejmě je od každé lodě dokonale izolovaná. Střelbu antihmotou řídí počítač nezávislý na *hlavním robotu*. Od něho dostává jen impuls k zahájení palby. Podle velikosti nebezpečí se počítač sám rozhodne, jak velkou dávku antihmoty vyšle. Může volit malé nepatrné střely až po velkou dávku souvislým proudem. Nyní však musel *hlavního robota* zastoupit Petr, což také provedl.

Uvnitř komory se zdánlivě nic nedělo. Petr jen cítil, jak se *komplex* začíná chvět, přičemž intenzita chvění se měnila podle toho, jak počítač dávkoval antihmotu. Zato případnému divákovi, kterému by bylo dopřáno pozorovat *GALAXII* z vesmíru, by se naskytl úchvatný pohled. Z obou bočních lodí vytryskl proud zářící energie a zabodl se do planetky. Dávku antihmoty vidět nebylo, zato oslnivý výbuch, kdy se po zásahu antihmotou planetka rozložila na miliony drobných částic, to ano. I když nějaké drobné úlomky před *GALAXIÍ* ještě zůstaly, větší část planetky se vypařila do vesmíru.

GALAXIA byla protentokrát zachráněna a nastal čas, aby se Petr postaral sám o sebe. Nejprve se musel poohlédnout po nové zásobě kyslíku. Jeden z vnitřních displejů totiž ukazoval, že kyslík v lehkém skafandru vydrží sotva nějakých deset minut. Rozhlédl se po komoře a s uspokojením zaregistroval skříň *márnice*, jak astronauti nazývají skříň s náhradními *těžkými skafandry*. Odsunul

Galaxia

posuvné dveře a vybral si jeden ze skafandrů. Bylo jedno, který zvolí, neboť všechny byly stejné. Rozhodně ale nebylo jednoduché skafandr navléknout. Byl těžký a za normálních okolností astronautům pomáhali roboti. Teď si musel Petr poradit sám. Ještě štěstí, že jakmile za sebou zavřel dveře odstíněné komory, automaticky se v komoře obnovila atmosféra. Rychle ze sebe shodil lehký skafandr a začal se soukat do toho těžkého. Nakonec se mu to s jistými obtížemi podařilo. Chvilí ještě zápolil s utěsněním přilby, ale v okamžiku, kdy uvnitř skafandru začaly kontrolky měnit barvu z červené na zelenou, věděl, že má vyhráno. Blahořečil konstruktérům, kteří náhradní skafandry pojali jako součást záchranného systému a umístili je vedle kyslíkových sprch i do odstíněné komory.

Univerzální skafandry byly myšleny jako nouzové a dočasné řešení, neboť jinak měl každý z členů posádky skafandr zhotovený přímo na tělo. Nicméně, univerzální skafandry byly vybaveny zařízením schopným upravit poslední vrstvu výstelky podle postavy astronauta. I když automatická úprava vnitřní části mohla trvat i několik hodin, k okamžité záchraně byl univerzální skafandr plně funkční.

Univerzální skafandry byly vyráběny vždy pro nejvyšší postavu, ale na to Petr nemusel brát zřetel. Zanedlouho mu bude i ten, který si právě navlékl, dokonale pasovat, takže se nebude lišit od toho původního. Navíc Petr nepatřil k nejmenším členům posádky, takže než mu automat vnitřní část skafandru upraví přímo na tělo, nic vlastně neriskoval. Maximálně nějaký ten otlak či odřeninu, a to

Václav Šorel

ještě jen při vyšší odstředivé síle, čemuž zase mají zamezit účinné kompenzátory setrvačnosti.

„Už jsem v bezpečí,“ pomyslel si Petr, neboť automat hlásil, že radioaktivita je opět v mezích normy. Otevřel dveře odstíněné komory a s uspokojením konstatoval, že kabina s ovládáním obranného zařízení zůstala ve stavu, v jakém ji zanechal, než se uchýlil do bezpečí odstíněné komory. Zato v hibernačním sálu byla spoušť dokonalá. Několikrát se odrazil, proplul otvorem po dveřích a zamířil k ovládacímu pultu.

„Alespoň už nelétá to zatracené kamení,“ řekl si Petr a začal mačkat dotykové displeje na ovládacím panelu ve snaze oživit ostatní členy posádky. Čelní monitor však zůstával černý.

„Snad se ten krám nezasekl?“ zanađával v duchu. „Budu muset aktivovat každou kóji zvlášť.“

Odrazil se a zamířil ke kójím v pravé straně sálu, aby se přesvědčil, v jakém stavu jsou ostatní členové posádky. Šok, který vzápětí zažil, byl možná ještě horší než ten, který utrpěl při pohledu na blížící se asteroid. Eva, členka lékařského týmu, na kterou pohlédl nejprve, byla evidentně mrtvá. Její vysušené tělo sice leželo v normální poloze, ale žlutá pokožka s tmavými skvrnami na čele již začala opadávat a odhalovala mrtvolnou barvu lebky. Petr nebyl schopen dalšího pohybu. Nemohl odtrhnout oči od pozůstatků Evy, zatímco v hlavě mu stále hlasitěji bušil zvon, který namísto klasických úderů jako by opakoval: *JSEM SÁM... JSEM SÁM... JSEM SÁM...*

Po dlouhé chvíli se od nešťastné ženy odvrátil, aby letným pohledem do dalších kójí zjistil, že ostatní astronauti na tom nejsou

Galaxia

o nic lépe. Jako ve snách se vrátil zpět k ovládacímu pultu. Opřel se o něj s hlavou v dlaních, přesněji řečeno s přilbou, a neschopen kloudné myšlenky zavřel oči.

„Proč jsem nezemřel s ostatními?“ honilo se mu hlavou. Zoufale pohlédl na obrovský displej a teprve až za dlouhou chvíli mu do mozku proniklo málem neuvěřitelné poznání. Na společném displeji se v horní části rozsvítila žlutá ŠESTNÁCTKA. Rychle otočil hlavu směrem k pravé stěně hibernačního sálu, kde se kóje číslo ŠESTNÁCT nacházela. Skutečně svítila!

JAN

Petrovy ruce se rozběhly po klávesnici manuálního ovládání. Z displeje zmizela mřížka oddělující všech sto políček a namísto ní se objevila do tmy svítící velká zvětšenina hibernační kóje číslo ŠESTNÁCT.

„To je Honza!“ radostně vykřikl Petr. „Honzo, Honzíku! Chlape, ty žiješ?!“ a se zraky upřenými na displej pokračoval. „Slyšíš mě?!“

Když stále nedostával odpověď, ubral na intenzitě hlasu a trochu klidněji mluvil dál.

„Nemusíš odpovídat... stačí, když pohneš víčky! Vidím tě tady na displeji!“

Jan pohnul hlavou, což obrazovka poctivě přenášela. Z úst mu vyjela trubice s posilujícím roztokem a se skřehotavým hlasem se obrátil do kamery.

Václav Šorel

„Co šlíš?! To víš, že žiju. Já ti třeba zamrkám, ale alespoň mě nech dopít tu břechku!“ Načež se Petr osvobozeně rozesmál.

„To víš, že tě nechám. Napij se do sytosti...“

Janovi do úst opět vjela koncovka hadice s posilujícím roztokem a ještě nějakou chvíli trvalo, než byl oživovací proces ukončen. Pak se Jan ozval a dal Petrovi zdánlivě rozumnou radu.

„Zatím můžeš vzbudit ostatní. Já už budu za chvíli fit...“

Když pak nedostal odpověď, odmítl další dávku roztoku, který mu automat ještě nabízel, a v kóji se posadil.

„Vy už jste všichni vzhůru? Počkej, hned jsem u vás...“ což samozřejmě nemohl Petr připustit.

„Zadrž, Honzo! Nejdřív si vezmi přilbu. Jsme bez atmosféry, a taky postrádáme umělou gravitaci. Měli jsme malou nehodu,“ dodal, protože nechtěl Jana hned děsit realitou, do které se oba dostali.

„Až budeš mít přilbu, zkus otevřít kóji. Když to nepůjde, odstřel ji do prostoru. Nenech se ale překvapit dekompresí. Všude kolem je vakuum.“

Jan už na nic nečekal a za několik málo okamžiků plul velkým prostorem hibernačního sálu k Petrovi.

„Člověče, co se tu stalo?“

„Mám ti to podat po kouskách, nebo se chceš o tom průšvihů dozvědět najednou?“ odvětil mu Petr a na okamžik se odmlčel, zatímco Jan na něho upřeně a taky trochu vyděšeně zíral.

„Tak se už konečně vymáčkni!“ dožadoval se na Petrovi, kterému se najednou do vysvětlování moc nechtělo. Nakonec si povzdechl a spustil.

Galaxia

„Je to těžké, Honzo. Zůstali jsme sami...“ a pátravě se zadíval Janovi do očí.

„Jak, sami? Tak ostatní vzbudíme!“ nechápavě se zatvářil Jan, ale pak na něho dopadla krutá pravda.

„Ostatní jsou mrtvi...“

„*MRTVI?!*“ vytřeštil oči a Petr pokračoval.

„Pojď, přesvědč se sám,“ ukazoval k ostatním kójím a sám vykročil naznačeným směrem. Petr ho přivedl k ostatkům Evy.

„Podívej,“ ukazoval na její kóji.

„To je Eva..., tedy... vlastně byla.“

Mezi oběma astronauty zavládlo ticho. Nakonec oba odvrátili zrak od pozůstatků doktorky a pohlédli si do očí.

„Skutečně všichni?“ zmohl se po dlouhé době na otázku Jan.

„Všichni,“ smutně přitakal Petr.

„Podívej se na centrální displej. Žádná kontrolka života už nesvítí...“

„Jak k tomu mohlo dojít?“ hlesl Jan.

„Uvidíš. Příklad je úplně rozervaná. Když jsme byli v hibernaci, tak tu něco muselo bouchnout...“

„A co *OSKAR?*!“ nenechal ho domluvit Jan a skoro vykřikl. „Proč nezasáhl?!“

„Ten to odskákal taky. *OSKAR* už neexistuje, vypařil se i s přídí. Nás dva zachránil meteorický roj, který měl paradoxně být posledním hřebem do naší rakve. Některý z úlomků prorazil přepážku hibernačního sálu, další pak narazil do panelu mechanického ožívování... a... hibernační automat mě oživil...“

Václav Šorel

Jan skoro nedýchal, jen visel Petrovi na rtech.

„Automat mě varoval, že jsme bez atmosféry, a to mi zachránilo život. Nasadil jsem si přilbu a opustil kóji... stejně jako ty. Dostal jsem se do sekce obrany, která naštěstí stále existuje. Zlikvidoval jsem roj, který stál v cestě *GALAXII*, a oživil tebe... Další už víš...“

Jan se probral ze strnulosti.

„Co teď budeme dělat?“

„Toť otázka!“ zakroutil hlavou nevěřičně Petr.

„Jsme oba piloti! Něco vyvedeme s *GALAXIÍ* a vrátíme se domů!“ dodal rozhodně.

Ještě chvíli na sebe oba mlčky hleděli. Bylo jim jasné, že oprava *hvězdoletu* nebude jednoduchá. Jan se navíc projevil jako skeptik, protože prohlásil, že loď nejspíš neopraví ani do soudného dne. Existovala totiž možnost, že *GALAXIA* se vesmírem pohybuje jen jako neopravitelný vrak. Dokonce bylo možné, že jsou zničeny i obě boční lodě, a o tom se Petr s Janem teprve budou muset přesvědčit. Petr se ale projevil jako skutečný velitel.

„Přece tu nebudeme sedět se založenýma rukama a naříkat. Musíme jít ven a pokusit se zjistit, jak na tom doopravdy jsme. Obhlédneme *Galaxii* zvenku. Ty si také vezmeš těžký skafandr, jinak ven jít nemůžeš...!“ prohlásil Petr, když se jako velitel expedice zcela logicky ujal velení.

„Člověče, kde mám vzít nový skafandr. Márnice byla zničena i s přídí, takže kde ten zatracený skafandr mám vzít? A jak se vůbec dostaneme ven?!“ oponoval Jan.

Galaxia

„To už jsi zapomněl? Náhradní skafandry jsou u každé kyslíkové sprchy. Kde myslíš, že jsem vzal ten svůj? Při převlékání ti pomůžu, bez robotů to není žádná legrace. Na povrch se dostaneme *povrchovou operační jednotkou*. Na letové palubě jich máme dost. Pokud vím, letová paluba zůstala ušetřena. Nachází se v zadní části *hvězdoletu*.“

Povrchová operační jednotka připomínala přerostlý hmyz: čtyři tenké hydraulicky odpérované nohy vetknuté do těla ve tvaru nepravidelného vajíčka. V přední části trupu bylo umístěno velké panoramatické okno z čirého keramoplastu, které současně plnilo funkci průhledového indikátoru. Ve spodní části trupu se ježilo několik výfukových trysk umožňujících pohyb do všech směrů. V tom si tahle příšera nezdala s pavoukem. Tenké podvozkové nohy byly zakončeny magnetickými kruhovými ploškami kruhového tvaru se schopností automaticky se přisát k povrchu lodi. *Povrchová operační jednotka* tak může bezpečně dosednout na povrchu *hvězdoletu* a operovat na něm i v případě, že by se *GALAXIA* nacházela v dosahu přitažlivosti nějakého nebeského tělesa.

Povrchovou operační jednotku měly používat opravárenské čety při zásazích na povrchu některé z lodí. Proto konstruktéři do její výbavy uložili nejrůznější nářadí s posilovačem, díky kterému mohl astronaut pracovat bez větší námahy. Laserové hořáky, které také patří k výbavě, zase klidně propálí i ten nejodolnější pancíř. Člověk přitom může být na pochybách, zda se skutečně jedná o nářadí, nebo rovnou o zbraň.

Václav Šorel

Povrchové operační jednotky jsou do jisté míry zmenšeninou *průzkumných modulů*, které astronauti měli používat při výpravách na jiné planety a které se dosud nepoužité nacházejí v boxech na letových palubách. *Průzkumný modul* je však oproti opra- várenské kapsli vybaven zbraňovým systémem, tepelným štítem používaným při průniku atmosférou a vedle kokpitu s příslušným přístrojovým vybavením i prostornou kabinou pro cestující. V každém *průzkumném modulu* se nacházejí náhradní skafandry s dostatečnou zásobou kyslíku a potravin pro případ delšího pobytu na neznámé planetě.

OPRAVA GALAXIE

Petr s Janem stáli u horního proníku směřujícím na letovou palubu. Už dostat se sem, byl docela slušný výkon. Za normálních okolností by je přepravila některá z vnitřních dopravních kabin a do těžkých skafandrů by se mohli převléknout až na letové palubě, když by jim těžké skafandry dopravili roboti. Těch zhruba pět set metrů, které museli astronauti v těžkých skafandrech urazit, bylo značně namáhavých, i když si v nich aktivovali posilovač pohybu. Nakonec oběma paradoxně pomohlo, že v hlavní lodi *komplexu* nepracovala umělá gravitace, takže část cesty mohli chodbami proplouvat.

Konečně dorazili k poslednímu uzlu. Petr se chytil jednoho z madel umístěných v celé délce kolmé chodby, odrazil se a za přitahování rukou plul vzhůru. Jan Petra následoval.

Galaxia

„Jsme u vstupu do hangáru. Doufám, že tam není atmosféra, jinak nás dekomprese strhne dolů, až poklop odsuneme,“ obával se Jan.

„Musíme to risknout,“ odvětil Petr.

„Dobře se drž, otevírám ho!“ Uchopil páku mechanického ovládání, opatrně ji přitáhnul k sobě. Kruhový poklop se nadzvedl a začal se otáčet do strany. Oba dva se pevně přidrželi madel, očekávající proud vzduchu z letové paluby, ale naštěstí se nic nedělo. Žádná vichřice, ba ani mírný vánek. Rázem bylo jasné, že i letová paluba je bez atmosféry. Poklop se celý odsunul a oba astronauti se vysoukali ven. Letovou palubu skutečně našli neporušenou. Na pravé straně hangáru stálo několik *povrchových operačních jednotek*, krčících se ve stínu velkých *průzkumných modulů*. Vedle těchto modulů připomínaly dětské hračky.

„Kterou si vezmeme?“ obrátil se Jan na Petra.

„To máš jedno, třeba tu krajní...“ a ukazoval na *povrchovou operační jednotku* stojící první v řadě.

„Bez pomoci hlavního robota nebude let jednoduchý. Zejména start,“ pokračoval Jan a s trochou obav se zadíval na Petra.

„Neblázni, pilotáž hravě zvládneme. Horší ale bude, jak se dostaneme ven. OSKAR nám už pomoci nemůže a letová vrata z tohohle mrňouse neotevřeme. To lze jen z *průzkumného modulu*...“

„Musíme odpálit únikový otvor, ale víš, co to znamená... pak ho ale nemáme čím nahradit,“ tázavě se na Petra zadíval Jan.

„Máš pravdu, to bude nejlepší řešení,“ zamyslel se Petr a pokračoval.

Václav Šorel

„A až se vrátíme zpátky, zaplavíme to tady integrální pěnou, abychom loď utěsnili. Totéž uděláme i s přídí, aby byl *komplex* zase kompaktní...“ Na chvíli se zamyslel a nakonec vydal povel.

„Poslyš, nemá cenu otálet. Odpal poklop do prostoru. Já zatím zprovozním ten opravárenský krám...“

Petr aktivoval přístrojový panel *povrchové operační jednotky*, spustil motory a průhledovým indikátorem pozoroval Jana, jak odstraňuje nouzový poklop. Jan nejprve aktivoval roznětku. Následovalo několik malých výbuchů po obvodu poklopu. Poklop se mírně nadzvedl a v okamžiku, kdy se zažehly *minirakety* umístěné po jeho obvodu, vystřelil do vesmíru. Petr by přitom mohl přísahat, že opět uslyšel sérii výbuchů a syčení raket, což byl samozřejmě nesmysl, neboť ve vzduchoprázdnu se zvuk nešíří.

Operační jednotka opustila *komplex* a vznášela se nad poničeným trupem prostřední lodě. Na první pohled bylo vidět, že *GALAXIA* dostala co proto. Celá přední část prostředního *hvězdoletu* vzala za své, což už ovšem oba věděli. Potěšitelné však bylo, že zhruba od druhé dilatační spáry byla loď neporušená, nebo to alespoň tak vypadalo. I tak to ale byla pohroma.

„S tímhle se už nedá nic dělat,“ konstatoval Petr a Jan mu dal zapravdu.

„Budeme muset odstranit příď až po druhou nosnou přepážku. Pak zbytek přídě obalíme integrální pěnou...“

„Petře, to ale odpálíme i hibernační sál a komoru s mechanickým ovládáním obrany *komplexu*!“ oponoval Petrovi Jan.

Galaxia

„Je to kruté, stejně bychom ale museli vyprázdnit kóje a podívej se, v jakém stavu je přepážka hibernačního sálu. Ta už dlouho nevydrží. Systém obrany mají i obě boční lodě, takže bez ochrany nezůstaneme.“

„A co ta komora?“ nedal se Jan.

„Podívej! Všechny tři lodě jsou propojené a my se stejně budeme muset přesunout do jedné z těch bočních. Odtud ovládneme obranný systém i motory a pokusíme se vrátit domů.“

Ticho, které se na chvíli mezi oběma astronauty rozhostilo, nakonec opět přerušil Petr.

„Honzo, nalétnu nad druhou dilatační spáru, přistanu a ty založíš roznětky. Pak odlétneme trochu stranou a odpálíme to. Příd se po oddělení sama zničí autodestrukci...“

Petr vedl stroj širokým obloukem, aby mohl přesně dosednout v blízkosti vyhlédnutého uzlu. Přistání na povrchu *hvězdoletu* se zdařilo, a i když nebylo nic slyšet, oba astronauti cítili, jak se kruhové plošky podvozku přichytily k povrchu *GALAXIE JEDNA*.

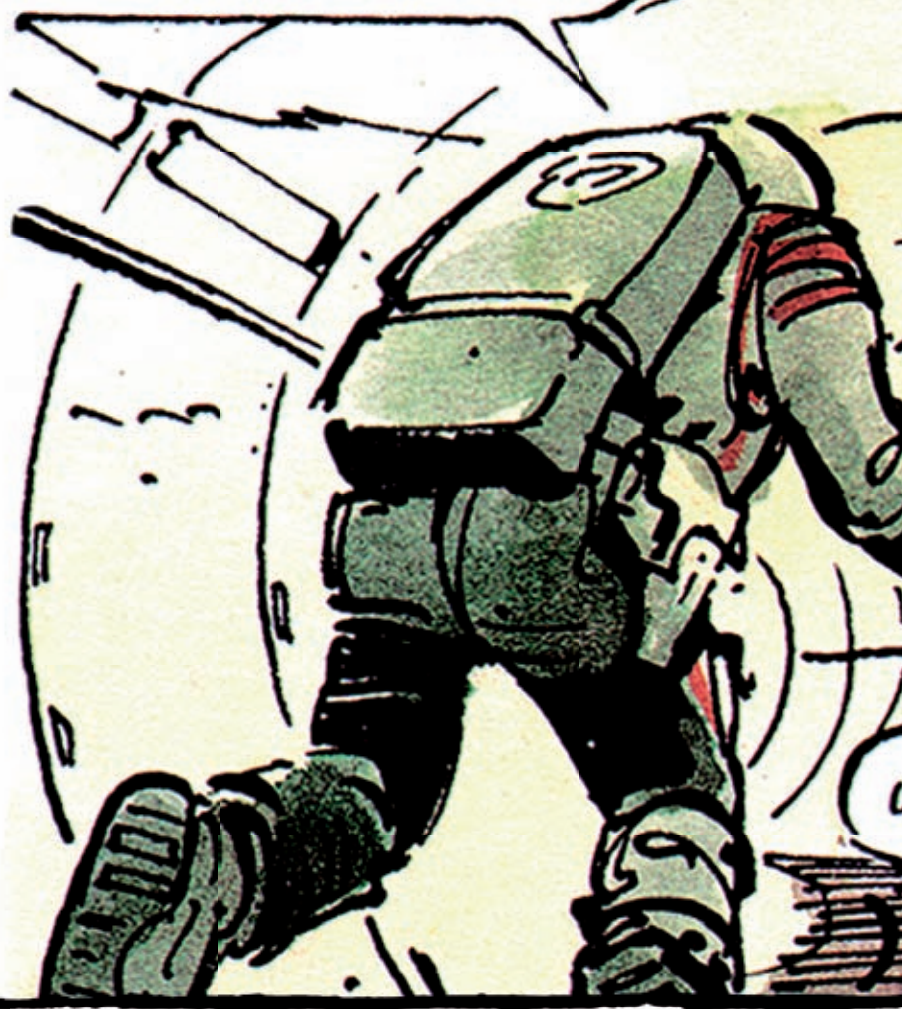
„Jdi na to,“ obrátil se Petr na Jana.

„A dej pozor! Jakmile aktivuješ poslední roznětku na příjem, rychle se vrať! Tohle jsme na trenažeru nezkoušeli! Kdoví, jak se ten krám zachová...!“

„Bez obav, nejsem sebevrah,“ zabručel Jan, když se blížil k první roznětce. Poklekl a snažil se odklopit kryt.

„S tím krytem nejde hnout. Záklopka vůbec nereaguje,“ hlásil nahoru Petrovi.

PODÍVÁME SE VEN A ZJISTÍ
ROZSAH ŠKOD.

TIME

JEN VE SKAFANDRU?

Václav Šorel

„Zkus ten zámek odpálit *laserem*! Dej ale pozor, nebo se všichni proměníme ve světlo a teplo...“ Jan v přílbě jen zakroutil hlavou.

„Jak si mám dát pozor, když ani nevím, kde je pod krytem ta zatracená roznětka. Copak jsem nějaký opravář? Já jsem pilot! Taky nám mohli o tomhle něco říct, a ne jen technikům,“ bručel. Trochu poodstoupil, pečlivě zamířil na zámek krytu a lehce stiskl spoušť. Sotva se laserový paprsek dotknul zámku, kryt odletěl a odhalil vnitřní uspořádání spoje. Roznětku bylo vidět okamžitě, neboť svítila signální červená. Vedle tmavého displeje se na jejím čele ještě nacházela číselná dotyková klávesnice.

„Petře, mám to. Nikde ale nevidím aktivaci. Je tu jen číselná klávesnice s displejem...“ hlásil nahoru na *povrchovou operační jednotku*. Odpověď přišla vzápětí.

„Tou klávesnicí nejspíš navolíš, za jak dlouho to má bouchnout. Dej si ale načas, ať stihneme odlétnout někam stranou. Nezapomeň na dostatečný časový posun. Musíš také aktivovat alespoň tři další roznětky, aby se příď po výbuchu skutečně oddělila.“

Jan usoudil, že patnáct minut by mohlo stačit a začal vyfukávat číslice. Displej na vrchní straně roznětky se rozzářil narůžovělým světlem a objevila se na něm zelená patnáctka. Současně s tím odletly do prostoru kryty dalších roznětek a Jan se k nim vydal. S překvapením zjistil, že odpočítávání probíhá i na nich.

„Petře, další roznětky už nemusíme aktivovat. Je to propojené...“

„Výborně, rychle se vrať! *GALAXIA* se začíná chovat nějak divně...“

Galaxia

Jan už na nic nečekal a rychle se vracel. Jakmile se usadil do svého křesla, Petr odstartoval a odváděl *operační jednotku* stranou.

„Cos myslel tím chováním *GALAXIE*?“ obrátil se Jan na Petra. Ten ho ale místo odpovědi vybídl, aby si zabarvil přilbu, nebo mu záření při autodestrukci přídě poškodí zrak. Sám už měl přilbu kovově černou, neboť do výbuchů už zbývalo jen pár vteřin.

Zpočátku se zdánlivě nic nedělo. V přední části prostřední lodě se objevila spára. Z ní do prostoru vyletěl prach, množství drobných úlomků a pozůstatků nejrůznějších vodičů či táhel. Pak se příd začala od *komplexu* vzdalovat, až nakonec v dostatečné vzdálenosti od *hvězdoletu* skončila oslnivým výbuchem, který se rozplynul ve vesmíru. Samozřejmě, vše se opět odehrálo v tichosti.

„Tak, co se děje *GALAXIÍ*?“ nechtěl se nechat odbýt Jan.

„Podívej se sám, *GALAXIE* pod námi ujíždí...“

„Ujíždí?“ divil se Jan a zaostřil zrak dolů na *hvězdolet*.

„To bude nejspíš zpětný pohyb po odpálení přídě...“ uvažoval nahlas. Vzápětí však vytřeštil oči a otočil se na Petra.

„ČERNÁ DÍRA...“ vydechl, „na tu jsme zapomněli...“

002

KAPITOLA DRUHÁ

ČERNÁ DÍRA

Ač nikým neřízena, *GALAXIA* dosáhla svého cíle, kterým byl střed galaxie. Pozemšťané o existenci černé díry věděli již několik tisíciletí, nebo ji alespoň tušili. Však také měla být předmětem výzkumu této výpravy, která měla existenci černé díry potvrdit, nebo ji vyvrátit. Havárie na prostřední lodi spojených *hvězdoletů* však zapříčinila, že neřízený komplex *GALAXIA* se nyní dostal do vlivu tohoto záhadného vesmírného útvaru a podle současných znalostí lidstva hrozí *GALAXII* neodvratný zánik.

„Honzo, vzpamatuj se!“ zakřičel Petr, když uviděl Honzovo ochromení.

„Ještě se z toho můžeme dostat. Vrátime se dolů na *GALAXII* a pokusíme se aktivovat motory. Můžeme *komplex* řídit z některé boční lodě! Snad se z té šlamastyky ještě dostaneme!“

Galaxia

Jan potřásl hlavou, jako by z ní chtěl vytřepat myšlenky, černé jako ta díra pod nimi. Petr ale na jeho odpověď nečekal a naváděl *operační jednotku* zpět k únikovému otvoru. Na žádného robota se spolehnout nemohl, a tak mu nezbývalo nic jiného než prolétnout otvorem bez jakékoli pomoci. Přitom bylo patrné, že *GALAXIA* už má tendenci zrychlovat směrem k černé díře a navíc se chystá rotovat.

Průlet otvorem se Petrovi nakonec podařil, i když to bylo až na druhý pokus. *Povrchová operační jednotka* dosedla na letovou palubu, ale i zde už bylo cítit zrychlující pohyb *GALAXIE*, včetně náznaku rotačního pohybu. Bylo to nepříjemné, neboť nyní se astronauti budou v lodních chodbách pohybovat obtížněji.

„Ze všeho nejdřív to tady musíme zaplavit. Nemůžeme si dovolit nechat *GALAXII JEDNA* otevřenou do prostoru. Honzo, ty se spustíš do spojovací šachty a připravíš vše na uzavření poklopu. Já navolím zaplavení a pospíším za tebou. Jakmile budu dole, poklop ihned uzavřeš. Dej pozor! Prodleva mezi aktivací zaplavení a zapnutím trysek s integrální pěnou je jen pár vteřin!“

„Jasně! Ale co přepážka vpředu, v přídi? Tu musíme také utěsnit!“ připomínal Jan.

„Buď klidný, ta dostane ochranu automaticky.“

„Tak, jdeme na to!“

Prostřední *hvězdolet* byl opět hermeticky uzavřen. Petr s Janem postupovali jeho chodbami a snažili se dostat co nejbližší k levé lodi, pro kterou se nakonec rozhodli a z které chtěli *komplex*

Václav Šorel

řídít. Doufali, že se jim podaří *spojené hvězdolety* vymanit z vlivu černé díry. Oběma přitom vrtalo hlavou, zda bylo zaplavení letové paluby *GALAXIE JEDNA* nejlepším řešením, když se zde nacházelo tolik *průzkumných modulů*, o *povrchových operačních jednotkách* nemluvě. Průzkumné moduly se naštěstí nacházejí i na palubách obou bočních lodí, takže zase tak velkou újmou zaplavení nebylo.

Postup chodbou byl stále obtížnější. *GALAXIA* evidentně nabírala rychlost, jak byla do černé díry stále více vtahována, a také už začala rotovat. Ještě že byly chodby v celé délce vybaveny mady, takže astronauti se mohli občas zastavit, přidržet se a trochu si odpočinout.

„Petře, to nezvládneme,“ těžce oddechoval Jan.

„Ale zvládneme! Za chvíli jsme u prvního proniku... podívej, támhle je!“

Na pronik do tunelu, který vedl k dopravnímu uzlu a tím i k přístupu do *hvězdoletu GALAXIA DVA*, ukazovala rýha ve stěně chodby. Měla tvar kružnice, a aby ji nebylo možné přehlédnout, její obvod byl lemován pruhem žluté barvy. Uprostřed kruhu se nacházel poklop, hermeticky uzavírající tunel vedoucí k prvnímu dopravnímu uzlu. Na pravé straně poklopu ze stěny vyčníval panel s klasickou klávesnicí a výstrahou, že dále už je prostor bez atmosféry. To ale bylo oběma astronautům za stávající situace jedno. Vždyť nyní atmosféru postrádal prakticky celý prostor prostředního *hvězdoletu* i s přilehlými chodbami.

Galaxia

Petr navolil nouzové otevření poklopu a ten se poslušně sklopil. Tunel, který tím odhalil, měl opět kruhový tvar. Byl dlouhý jen několik metrů a na jeho konci se nacházela další přepážka. Astronauti předpokládali, že i tu budou moci otevřít, už jen proto, že měla tvar normálních pancéřových dveří.

„Jsme na místě...“ s uspokojením konstatoval Petr.

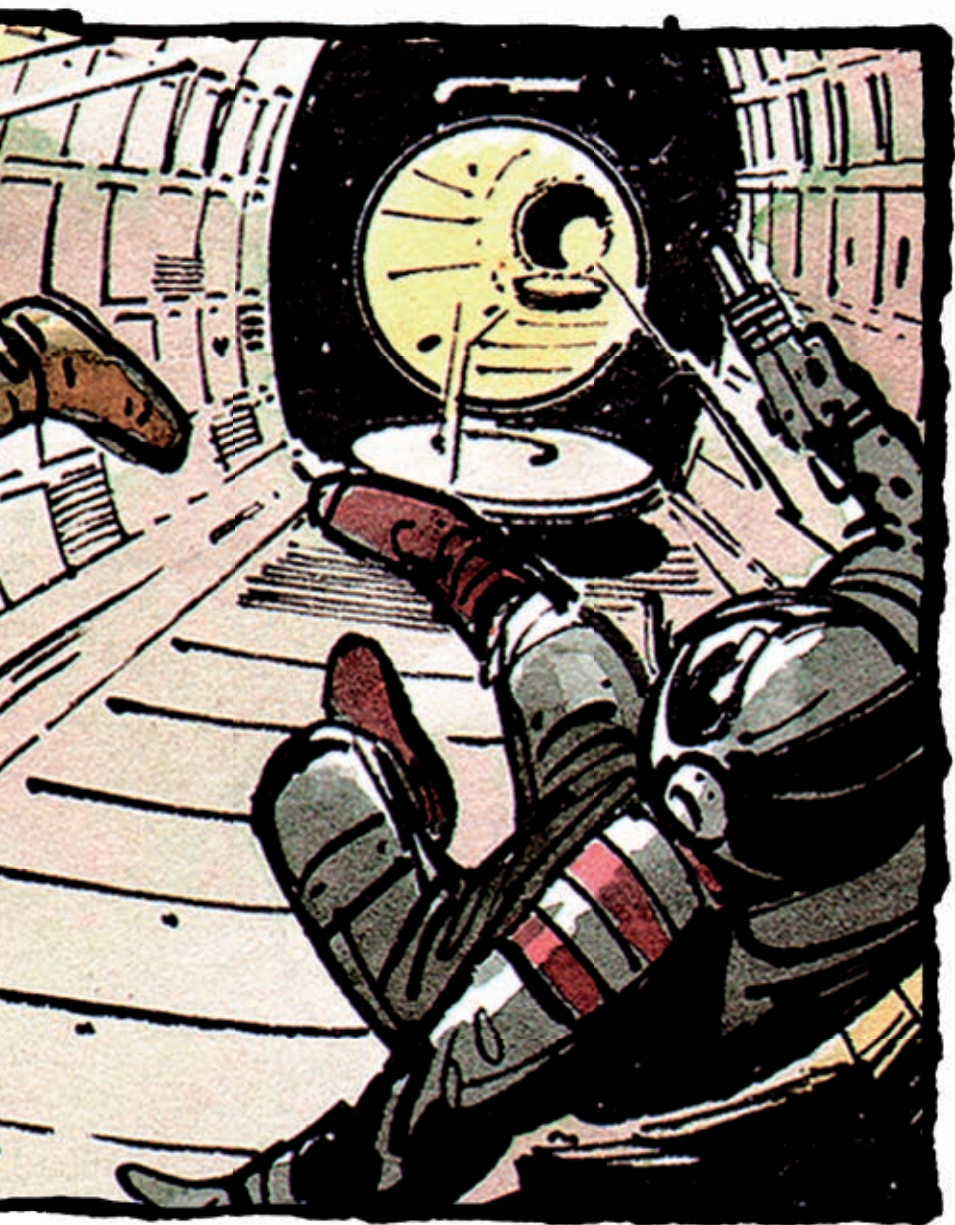
„Když budeme mít štěstí, ve *DVOJCE* bude automatika pracovat a dál budeme postupovat rychleji.“

„Síla teď ale působí ve směru šachty... zřítíme se do ní...“ varoval Jan.

„Něco musíme riskovat. Připrav se, navolím otevření...“ odvětil Petr a začal vyfukávat přístupový kód. Přepážka se poslušně sklopila a Petr s Janem vpluli do otvoru. Postupovalo se jim snadněji, protože vliv černé díry nyní působil ve směru šachty a astronauti nemuseli překonávat sílu vzniklou pohybem *komplexu*. To se ale za chvíli změnilo. Jak *GALAXIA* zrychlovala a už také rotovala, astronauti naráželi do stěn a stále obtížněji se vzpírali síle, která je tlačila dolů ke dnu spojovací šachty. Nakonec jejich postup spíš připomínal řízený pád, ale i to se vzápětí změnilo.

„Už se neudržím!!“ zakřičel Jan. Petr na tom nebyl o nic lépe. Oba se křečovitě přidržovali madel rozmístěných podél šachty a díky posilovači ve skafandrech se jim to zatím dařilo. Bylo však jasné, že bojují marný boj. Zvyšující se síla nakonec způsobila, že se už neudrželi, museli se pustit madel a nakonec se zřítili dolů na dno šachty. Podobně, jako se dolů do černé díry zřítíl celý *komplex GALAXIA*.

HVĚZDOLET GALAXIA DVA

Matné světlo, vytvářené fluoreskující stěnou u dna šachty, osvětlovalo těla ležících astronautů. Oba při pádu ztratili vědomí, přestože jejich skafandry dělaly, co mohly, aby pád zmírnily. Dno šachty ale nyní připomínalo spíše další přepážku než cokoli jiného. Také astronauti neleželi na její ploše, ale u spodní hrany. Tedy, jestli to spodní hrana vůbec byla. Nechyběla tu známá klávesnice, ale zatím zde nebyl nikdo, kdo by ji mohl použít.

Obě těla ležela bez pohybu a jen nestranný pozorovatel by viděl, že oba astronauti dýchají. Po dlouhé době, která mohla trvat několik hodin, nebo dokonce několik dnů, oba začali jevit známky života. První přišel k vědomí Jan, Petr ho vzápětí následoval. Evidentně jim nebylo do řeči, natožpak do skoku. S námahou se posadili, držíce se oběma rukama za hlavu, tedy za přilbu.

„...Ta hlava... kde to jsem? ...*GALAXIA*... *PETŘE?*!“ obrátil se Jan na Petra. Ten na tom samozřejmě nebyl lépe, a tak se tónu jeho odpovědi nebylo možné divit.

„Nekřič, prosím tě... už jsem taky vzhůru... nebo mi upadne hlava...“

Oba se nakonec s námahou postavili a s údivem pozorovali, jak se najednou podlaha šachty změnila. Petr se přesunul ke klávesnici a s jistou námahou vyťukal přístupové heslo. Stěna šachty se roze-stoupila a odhalila kabinu dopravní kapsle.

„Podívej, Petře! Skutečně jsme v dopravním uzlu! Tady automatika pracuje!“ s jistou dávkou optimismu zamumlal Jan, ale Petr

se zatím zmoohl jen na přikývnutí. Oba vrávoravě vešli do kabiny a ještě zpola omámeni se usadili do křesel.

„Myslíš, že je spojovací trakce v pořádku a kapsle nás dopraví do velitelské sekce *DVOJKY*?“ dotazoval se Jan.

„No, alespoň se o to pokusíme,“ ztěžka odvětil Petr a začal s ožíváním kabiny. Velký čelní displej se rozzářil, jak Petr začal manipulovat s palubní deskou. Ještě trochu omámený navolil příď, a jakmile se na displeji objevil nápis *VELITELSKÁ SEKCE*, aktivoval displej s označením *START*.

„Teď uvidíme,“ zabručel. Za zády astronautů se uzavřela stěna šachty a kabina se dala do pohybu. Jakmile astronauti pohyb cítili, oběma se ulevilo. Uvolnili se v křeslech a s nadějí očekávali věci příští. Tady elektronika skutečně pracovala.

Kabina zpočátku zrychlovala, ale záhy se rychlost ustálila na konstantní hodnotě. Pak se na displeji objevil nápis *VELITELSKÁ SEKCE TERMINAL* a k radosti obou astronautů se ozvala známá syntetická melodie. Na obrazovce se objevila zpráva, na niž jako první zareagoval Jan.

„Podívej! *DVOJKA* má atmosféru! Tady si budeme moci sundat přilbu!“

„Na to je dost času! Nejdřív to tu musíme celé oživit...“ brzdil jeho nadšení Petr. Oba se vysoukali z křesel, otočili se k posuvným dveřím a Petr je aktivoval. Kabinu kapsle z obou stran zaplavilo růžové světlo.

„Proboha, co je zase tohle?“ vykřikli skoro současně. Čelním sklem velitelské sekce, které samozřejmě bylo i průhledovým indikátorem, spatřili jakousi růžovou mlhovinu, do níž *komplex GA-*

VYPADĀ TO JAKO
RŮŽOVĀ MLHOVINA.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.